

l'ateneu

ORDAL

ABRIL - 94

NÚM.11

**" DEU PERDONA SEMPRE;
ELS HOMES, ALGUNA VEGADA;
LA NATURALESA..... MAI ! "**

Kim Cervera i Mustarós.

PREGO DE LA FESTA DE L' ARBRE

Volguts, estimats, apreciada gent d'Ordal, benvinguts, aimadors de la natura, de l'ecologia. Mireu, avui es parla molt de ECOLOGIA, és un terme que s'ha posat de moda, i segurament és perquè encarna una realitat, una problemàtica que no s'havia manifestat plenament, o potser no hi havíem posat l'esment que requeria.

Eco-logia, és un mot compost de ECO i de LOGIA. Tots sabem que logia vol dir " teoria" "tractat", " lògica de", etc. I ECO, en aquest cas no vol dir ressò, com el ressò de les muntanyes, com ecografia, ressò entre ones. ECO en aquest cas ve de OICOS, com el d'economia, mot que vol dir CASA.

Per tant Ecologia tracta de la casa comuna, la Terra, L'univers.

En la casa comuna hi tenim minerals, vegetals, animals, persones. Fixem-nos avui en un vegetal, l'arbre. L'arbre és semblant a la nostra vida, aneu comparant, mireu: una llavor petita, és depositada al sí de la mare terra. Què passa?... s'obre, creix, arrela, neix, surt a fora, punteja un bri verd, que continua creixent, l'arbre dóna ombra, és niu de moltes vides, li cal superar vents, nevades, malvestats, es fa fort, floreix, i després de les flors, dóna fruits que al mateix temps són llavors per tornar a iniciar el cicle.

Que n'és de bonica i sàbia la natura, tots nosaltres també tenim arrels, i arrels profundes, com els arbres, arrels enfonsades en les àrides terres d'Ordal, regades amb suors. Com diu el poeta: " Oh que avingut estic amb la meva petita, esclava, poc sortosa terra, i com em recaria d'allunyar-me'n, sud enllà... i estimo a més amb un irreversible amor aquesta meva i nostra bastant neta, envejada i bonica pàtria". (Pere Quart).

Ordal poble petit però amb gent d'arrels profundes, recordem uns quans cognoms i veureu quants anys, quantes generacions: els Cases, els Julià, els Massana, els Pons, els Raventós, els Vendrell... segur que m'en deixo, i em sap greu. Quants infants de temps enllà s'han fet arbres vells i han deixat llavors, són de bona fusta, gràcies a Déu, fusta i terra d'Ordal.

I són de bona fusta, perquè de fa anys venen honorant a la natura i l'estimen, i com a símbol escolliu la Festa de l'Arbre. Jo fa més de trenta anys que vinc aquí, i recordo que aleshores ja feia anys que ho celebràveu.

Quants arbres hi ha a Ordal?... Quí els va plantar?... i el Parc, com va nèixer?... el pi del revolt ja no hi és, el foc el va cremar. Quan un neix tot és alegria, quan tu i tu vau nèixer, tothom reia i estava content, solament tu ploraves, fes que quan et moris tothom plori per tu, i només tu estiguis content i satisfet.

Enguany també heu treballat, podat, plantat, i regat per aconseguir fer més bell; més agradable a la vista, més sensible a l'esperit, el vostre poble.

Ens hem reunit avui aquí, per plantar un cedre, un arbre més, per celebrar la FESTA DE LA NATURA, dels que estimen els arbres, dels que estimen la terra, l'espai, les dones i homes d'aquest món, l'univers creat, la casa comuna, la nostra casa ací a la terra, que està plena d'infants i de flors. La flor que com diu la Mercè Rodoreda: " Ni els estranys corrents de l'amor, ni l'aigua en el punt més alt de la sed, és a dir, res d'aquest món no es pot comparar al plaer que regala mirar una flor ".

Que ningú gosi a trencar el cicle de la naturalesa, es diu:

Déu perdona sempre, els homes, alguna vegada, la naturalesa... MAI! ". Hem de saber aconseguir que els nostres fruits, les nostres flors i les nostres llavors, trobin la terra a punt, i no tant sols avui o demà, sinó que per les generacions futures, la trobin neta, polida, sahonada, amb bons aires i aigua clara, que trobin una casa endreçada i a punt per fer-hi niu, per fer-hi arrels profundes.

Déu ens la donà així. " Ell cobreix el cel de les nuvolades, assegura les plujes a la terra, fa néixer l'herba de les muntanyes ". I hem estat els homes els que l'hem embrutat, a causa d'una mala economia, d'una mala administració, i ara ens trobem que està a punt de fer figa. Hem deixat créixer massa la brutícia, i de forma il.lògica i desequilibrada, que ha acabat fent girar la naturalesa en contra nostra, minant la pròpia llar, la terra.

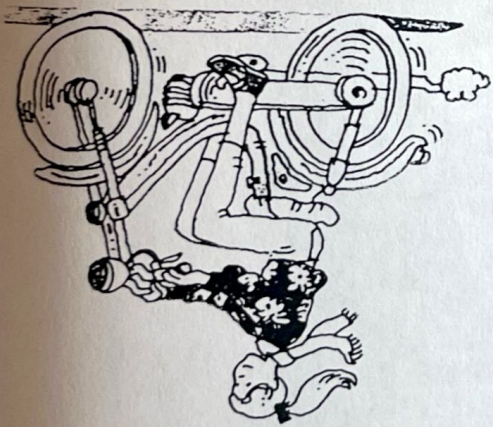
Els Pares.

S'acosta la primavera, els dies es fan més llargs i els infants volen sortir al carrer a córrer amb bicicleta, a jugar amb la pilota i d'altres jocs. Els, sols pensen en jugar, no venen els perills al seu voltant. Saben que passen cotxes pel carrer i per això han de vigilar i anar per la vorera, però els infants tenen reaccions imprevisibles.

Ordal és un poble tranquil i encara es juga pels carrers, per això cal conduir amb precaució. Els nens es fan grans i agafen més autonomia per això no és tan fàcil vigilar-los i controlar-los.

Els pares demanem que quan es circuli en cotxe o moto tinguem en compte que hi pot haver algun nen en qualsevol cantonada i cal ser prudents per no haver-nos de lamentar després.

Tinguem-ho tots ens consideració i siguem prudents en circular pels carrers del nostre poble.

STOP.
STOP.
STOP.....

Kim Cervera i Mustarós.

Joves, infants, estimeu aquest bé que teniu, els arbres, els boscos, la terra, esmerceu-vos més en aquest quefer, que no pas en posseir, en tenir molt. Penseu que l'abundància no té per què ser sinònim de felicitat. Els infants que tenen massa joguines no acaben apreciant-les. Procureu anar desent el mal que generacions inconients li hem fet. Es de gent honrada cuidar i millorar el que se li ha donat, i mantenir-ho en un bon equilibri, però sobretot és de bona missaga, estimar el que tens. I estimar vol dir: cuidar, sacrificar-se, donar-se, alegrar-se i compartir. Si al Paradis Terrenal hi havia l'arbre del bé i del mal, sapiguem escollir el que arrela en terra estimada, en terra cuidada, i dona bons fruits, cuidem-lo amb la tendresa i carinyo com cuidariem un nostre vesabi, aquell que sab explicar velles rondalles a la vora del foc. Per què, sabem... " El dia que les flors es varen obrir, el sol va trigar una mica a pondrés... saben per què... badava encisat"

AL CAP I A LA FI

L'aigua del riu descansa damunt la terra,
com els llençols descansen damunt el bressol,
igual que les teves mans descansen en el meu pit.

Jo et demano amor meu, que descansi el teu amor.
Que no creixi cada dia més del que pugui créixer,
que no doni cada dia més del que pugui donar.

Tot s'acaba i l'amor també es pot acabar,
per això no deixis que pari, fes-lo créixer.
Però pensa que més val a poc a poc,
que massa ràpid i malgastat.

M. M.

P.D. - Dedicat a tot el jovent que s'inicien en els afers
de l' enamorament.

UNA VIDA PER CATALUNYA

M'atreveria a recomanar un llibre de (Editorial Pòrtic) " Una vida per Catalunya ".

Es tracta de les memòries d'en Jaume Martínez i Vendrell mort el 24 de Novembre de 1989.

" Una vida per Catalunya " és un relat minuciós i ponderat d'un militant independentista que va tenir l'honor de protagonitzar i encapçalar el grup més actiu de la resistència de signe Català que va existir al nostre país en la immediata postguerra.

A la pàgina 246, escriu sobre els seus parents d'Ordal i fins i tot amb quatre ratlles dibuixa el perfil humà i la personalitat dels Ordalencs d'aquell temps.

Antoni Soler i Vendrell.

ELS JUBILATS

Dono gràcies a Déu per haver-nos pogut jubilar. Es una etapa de la nostra vida molt i molt important ja s'han acabat les obligacions i sempre el toc de rellotge.

Ara tenim tot el temps lliure per poder fer el que volem, passejar, viatjar, fer esports, natació, petanca, i moltes i moltes coses als Casals, fer meravelles amb el fang, pintar, macrame, tridimensionals; hi ha molts treballs manuals els quals relaxen i com són fets per un mateix tenen un gran valor, també es juga al billar, al domino, a escacs, cartes, dames i també hi ha tele, també es pot llegir a la biblioteca

Mireu si se'n poden fer de coses si us ho proposeu, o fareu i si no teniu ganes de fer res de tot això es pot parlar amb els companys doncs sempre hi ha temes i qüestions per discutir i passar-ho d'allò més bé.

No ens hem de sentir tristos ni acabats per haver-nos jubilat si no tot el contrari contents per haver-hi pogut arribar, és un privilegi i honor que la vida ens ha fet.

Apartem del nostre pensament que som vells, sinó molt importants tenim tota una vida d'experiència i sabem més coses de vegades que els mateixos estudiants.

Fem de l'etapa de la nostra tercera edat una de les més belles i fructíferes de la nostra vida.

Cèlia (Cornellà)

BELLS RECORDS

Ningú podrà ser com tu
ni gaudir d'un món tan gran.
Ningú podrà ser com tu
ni tenir el món dins d'un mirall.
Ningú podrà ser com tu.
Dins d'una petita llum,
on neix dia rera dia el cel
on neix dia rera dia el mar.

El sol m'il.lumina els passos
i els meus ulls, cansats, a través
d'un raig de llum
podem alçar la vista i mirar
molt molt amunt
contemplant els petits ocellets
que volen piulant notes molt suaus.

El verd de les muntanyes he pogut tocar
amb les meves tremoloses mans
i dins la terra humida puc veure
brollar petites floretes a cada instant.

Els arbres plens de vida
a poc a poc, també es van fent grans
i molt amunt, a través dels escumosos
núvols blancs, un gran estel
molt brillant, m'agafa la mà, i em dona pas,
per poder seguir caminant endavant
i molt dins de mi sento una veueta
que em diu que m'està esperant.

Crec que ja he pogut lluitar,
i veure que ningú podrà ser mai com tu
ni tenir tots els colors que m'han
fet viure a cada instant amb el teu cos
ni tenir les coses tan belles que el món
m'ha regalat amb tant d'amor
per això, amb totes les forces que em queden
puc cridar molt fort:

Que el món és molt gran
i al cel, Déu m'està esperant.

Silvia.

L'ÀVIA

Cabells de plata fina
plens d'ones com el mar,
somriures molt feliços
d'uns llavis arrogats.

Aquells ulls de mico
rodons i perfilats,
que treien llampurnetes
d'un negre enmascarat.

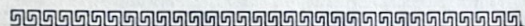
I aquells passos tranquils
semblaven passejar,
abans sempre ballaven
i ara han de reposar.

Records de la infantesa
que va passar a Sant Pau,
recods del ball de màscares
de Cervelló i d'Ordal.

Enyoro encara a l'àvia
i l'enyoraré demà,
les flors que ella estimava
també l'enyoraran.

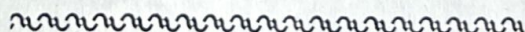

Llúcia (Ca L'Adelaida)

1 / 2 DOTZENA DE FILOSOFIA

- Qui pensa per endavant, pensa dues vegades.
- Si la veritat és escandalosa, val més provocar escàndol que abandonar-la.
- Les coses urgents roben el temps a les importants.
- Els diners no fan més feliç, fan més ric.
- Els anuncis són bells poemes d'amor que el comerciant recita al client per omplir-li la vida i buidar-li la butxaca.
- No es viu a la façana, es viu a dintre.

ELS GEGANTS D'ORDAL A LA FIRA DEL CORREDOR

Amb motiu de la celebració de la XVII cursa de la MARATO DE CATALUNYA, el dissabte dia 12 de Març, a l'Estació del Nord de Barcelona, es va celebrar la " Fira del Corredor" lloc on els atletes van a recollir els seus dorsals , samarretes i també on poden trobar diferents " estands " de caire esportiu. Els Gegants d'Ordal i els de Caldes d'Estrac van ser-hi convidats a passar el dia i animar la gran festa de l'esport; tot aprofitant l'avinentesa també varen " fer País " tot posant a la venda, samarretes, mocadors i pins d'Ordal.

Cèlia.

PETITS MARATONIANS

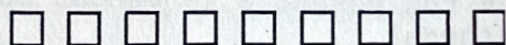

El diumenge dia 13 de Març, es va celebrar a L'Estadi Olímpic de Montjuïc la :

XVII MARATÓ DE CATALUNYA BARCELONA ' 94.

i també la V MINIMARATÓ on varem inscriure: Al Pau a la Gemma, a la Mireia, en Genís i la Marta en la Categoria " Minyons ". Tots portaven el dorsal nº 1, i varen fer una petita volta simbòlica al Estadi Olímpic, la qual cosa ens va omplir a tots de satisfacció i emoció en veure'ls tant petits vivint una experiència que encara molts de grans no hem experimentat, i molt menys en un recinte tan entrenyable com L'Estadi!

Cèlia.

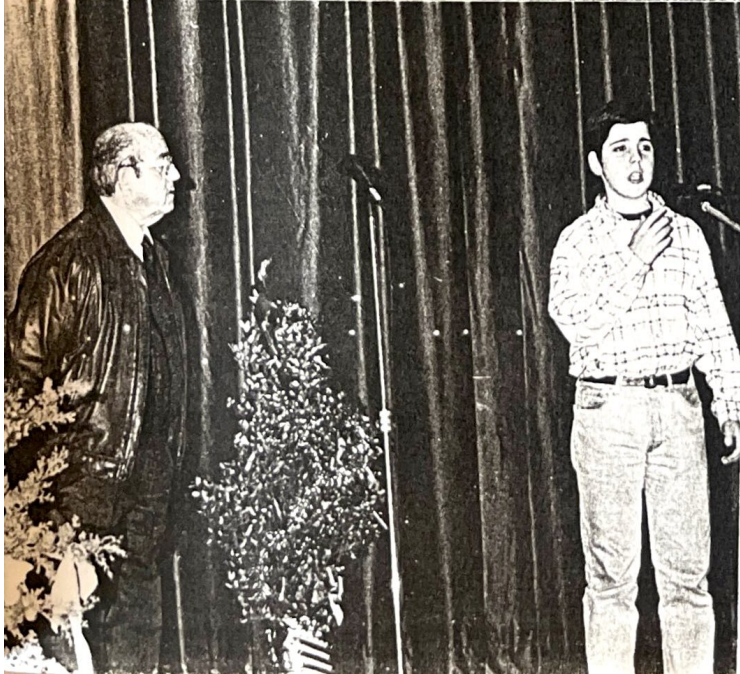

GRAN VETLLADA NADALENCA

Imatges de la "Gran Vetllada Nadalenc" celebrada a l'Ateneu Ordalenc el dia 2 de gener, amb la participació espontània de diferents grups i persones del poble. Això demostra que l'Ateneu no es solament un edifici, sino que està formada per un gran grup de gent que donen vida aquesta entitat.

Això funciona, ENDAVANT !

CARNAVAL

LA POR A ESCOLLIR (i 2)

Cada dia és un dia més... Es una manera optimista de veure la vida i afrontar-la.

Tenim por a escollir el nostre camí, seguint unes determinades pautes establertes. I m'arribo a preguntar: Es necessari aquest camí clarament delimitat que manté la societat en un ordre disciplinari a vegades molt utòpic?

Hem oblidat que el que està bé és el normal i necessitem un estimul, generalment material per actuar amb perfecció. I ens manca una bona dosi de coherència. Necessitem portar una vida acoblada amb el nostre pensament. Es molt emotiu tenir conversa interessant a la llum de la lluna o escoltar un missatge que penetri al fons del cor; però no n'hi ha prou amb això; al dia següent, quan el sol arrenca un nou dia tot aquest munt d'informació ha de restar enmagatzemada en la nostra consciència i sortir a la llum amb totes les nostres relacions. No podem permetre que la invasió del ritme de la vida actual i els mitjans de comunicació tornin a la gent més superficial i més còmode, fent-la allunyar dels problemes que realment li haurien d'inquietar.

Per això hem de cercar una conciliació que ens enriqueixi, no que ens anuli i automatitzi.

La nostra generació pateix més que les generacions passades. I no em refereixo ara al dolor físic, que ha estat clarament superat amb la higiene, la medicina i la millor humanitat de les costums i lleis. La organització actual de la societat és més justa, més igualitària, més respectuosa amb la dignitat humana, però fa a l'home més feliç? No.

La infelicitat i la tristesa creix ara i s'intensifica; es converteix en una projecció de la subjectivitat de l'home.

Tan sols tem que ens maltracti la nostra febre per l'anàlisi, el nostre escepticisme, l'obsessió per la crítica, l'excés de culte per la individualitat, l'aborriment i tantes d'altres causes. El que passa és que els nostres dies, i sobretot les nostres corrents intel·lectuals estan plenes d'una tristesa psicològica. I en són molts els motius: la idea de que tot el que ens rodeja és efímer i el saber que tant la joia, l'amor, la glòria, la joventut i la pròpia vida, són tan sols fenòmens temporals d'una unitat còsmica que s'enlaira per sobre nostre...

Tot el que analitzem i el que sentim ha de transcendir a la nostra existència, malgrat això no sigui una tasca tan fàcil com sembla. I si realment creiem en la fe, en l'amor i en la vida mateixa, DEMOSTREM'HO.

SEXISME A L' ATENEU

Cada cop és més freqüent veure grups de dones que s'apleguen a l' Ateneu a fer l'aperitiu o a petar la xerrada perquè els serveis que ofereix aquest local no són exclusivament per senyors . Es fa difícil imaginar un gran ball de gala amb tot d'homes ballant boleros o una representació de Teatre amb la totalitat dels seus protagonistes mascles. Es fa evident doncs que les dones juguen un paper fonamental i gaudeixen de totes les activitats que l'Ateneu organitza per la satisfacció de tothom , sense discriminacions d'edat i de sexe.

Durant una pila de segles la dona ha estat considerada un ésser inferior a l'home . En multitud d'ocasions hem pogut escoltar allò de '... la dona , a la cuina i al llit...' . Si hi ha quelcom injustificable en la història de la humanitat és el menyspreu que les fèmines han sofert i per això la Junta no desitja contribuir a fomentar aquest masclisme prepotent . Ha arribat l'hora de rebutjar aquella vella formalització franquista de clubs rurals , pensada per a una societat masclista , i acollir així els canons d'una nova organització que pretén deixar el sexisme despectiu per implantar allò que és just . Amb la incorporació de les dones com a membres d'aquest entranyable Ateneu Ordalenc aconseguirem gaudir-ne més tots plegats i sentir-nos posseïdors d'un trocet de cor del nostre poble. No hi ha dubte que és una millora que hauria d'haver arribat fa uns anys i per això hi ha més motiu per aferrar-s'hi fortament .

La meitat de la població d'Ordal és femenina . Si tot segueix en aquest curs d'aquí pocs anys les noies del poble triplicaran el número de nois, però no per això seran menys perfectes que les senyores del poble . És conegut per tothom el goig que fan les dones d'aquest poble : honestes , harmonioses , gentils , agraciades , creients , pures, presumides , intel·ligents , generoses i humils com també ho són bona part dels homes . Cal un suport a aquesta proposta que és de les dones i per les dones . I cal aixecar aquesta sobèrbia que ha estat aterrida des d'aquell pèrfid pecat orginal i lluitar per allò que és just i legítim . La millor manera de fer-ho és ben simple : INSCRIURE'S GRATUÏTAMENT A L'ATENEU ABANS DE FINAL D'ANY .

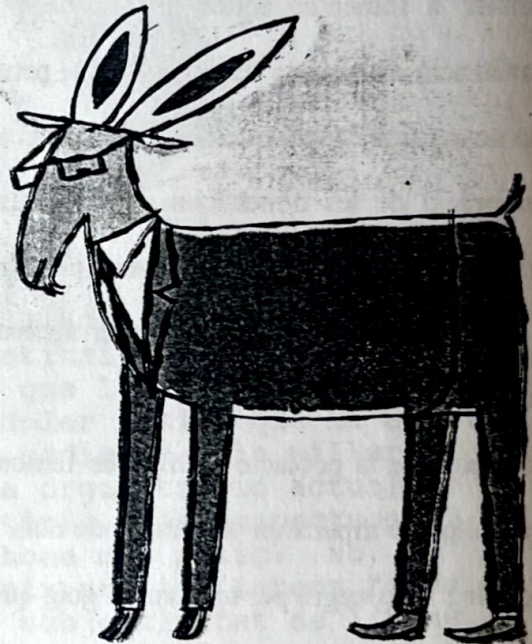
ENTRETE

- Ramonet, què vols ser quan siguis gran?
 - Carboner.
 - Per què?.
 - Perque així no s'assabanderia ningú quan no em rentés la cara.

UNA DE FRUITA

				28
				30
				20
				16
?	19	20	30	

Quin és el valor de cada fruita i quan suma la columna de l'esquerra?

- Carai Sr. Carles!. Quina gràcia em va fer aquell conte que em va explicar del burro.
 - Tanta gràcia li va fer?.
 - Tanta, que cada cop que veig un burro, penso amb vostè.

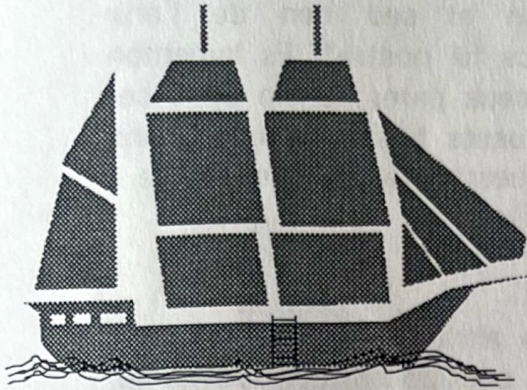
- Quin és el següent número de la successió?.

18 12 15 10 12 8 ?

- Continua la sèrie de lletres.

BAD CEF DIG FOH _____

IMENTS

Un vaixell que està a alta mar té una escala tirada en la que hi ha viut esglaons i sabem que entre dos esglaons medeix 25 cm.

Si partim que l'aigua cobreix els dos primers esglaons i el nivell del mar puja mig metre, quants esglaons cobrirà l'aigua fins que no torni a baixar el nivell del mar?.

- Per què plores Maria?.
- El meu xicot, que m'ha plantat!.
- Bah!. No et preocupis, ja veuràs om aviat trobaràs una altre novia.

- Quina paraula no pertany al grup?.

- A) Tristesa
- B) Malenconia
- C) Pena
- D) Avorriment

- El mestre - Mitjons hem quedat que era plural.
A veure, de quin gènere?.
- L' alumne - De punt.

EVOLUCIÓ

Sense cap mena de dubte, la tasca principal del jove consisteix en conquerir cada cop més independència, al preu que sigui. Per fer-se adult, s'ha d'anar separant poc a poc dels pares. Això no resulta gens fàcil, ni per l'adolescent ni pels pares, que veuen al seu nen de l'ahir inesplicablement canviat. "És com si ja no fos fill nostre". Es lamenten oblidant que un fill no és mai la suma dels seus pares, si no un ésser autònom en busca de la seva identitat i aquesta búsqueda evoluciona segons la seva pròpia lògica. Per això en aquesta etapa és inevitable - inecessari- que surtin diferències entre pares i fills.

Sergi arriba a casa fet un embolic. Una altra vegada s'ha barellat amb Elena. No compren les dones. Sempre que pensa que per fi ha encertat el seu gust, la seva amiga vol quelcom totalment diferent. Sergi, enfadat, llença la roba sobre el llit i es posa a jugar amb l'ordinador. Està fart del món!

El món no el deixa en pau. Al cap de poca estona entra la seva mare: "Una altra vegada amb la ditxosa màquina! I els deures? Per què no fas alguna cosa més de profit? I sempre aquest desordre!".

De ven segur que cada dia molts joves senten sermons semblants. L'autodisciplina, la vestimenta, l'ordre, els gustos estètics, ... Res encaixa ja en els esquemes de la generació anterior. "El vostre món no és el meu món". Sembla que els joves cridin als seus pares.

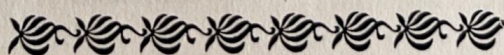
Per aquests no és senzill trobar un equilibri entre el desitg de transmetre als seus fills els valors que ells troben importants i la pacient observació del desenvolupament dels seus descendents.

Antoni G. Vendrell

Quan algun historiador despistat, d'aquí a uns 50 , 100 o potser 200 anys busqui entre els papers de l'Ajuntament de Subirats per tal d'analitzar la història del municipi, i per casualitat trobi la moció presentada i aprovada per majoria de sis a quatre en suport de la Llei de Normalització Lingüística, aprovada pel Parlament de Catalunya per unanimitat l'any 1983; pensarà segurament que els quatre regidors que en van ser contraris estaven totalment d'acord en l'estratègia que en aquells temps el Partit Popular juntament amb forces ultra dretanes, com cadena COPE, amb el capitost Sr. Jimenez Losantos, i el "totpoderos" diari ABC procuraven en aquella època dividir els catalans d'origen i els catalans d'adopció, i així des de Madrid fregar-se les mans donat que ja tindrien solucionat l'antic " Problema Catalan ".

L'excusa que dóna el Sr. Melcior Vendrell per votar en contra de la moció, dient que a Madrid Convergència ha pactat amb el PSOE; no té cap mena d'explicació donat que la Llei de Normalització Lingüística fou aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya ara ja fa 11 anys.

Antoni Soler i Vendrell.

VOLUNTARIAT

Vivim en un món materialitzat, egocentrista, faltat dels valors bàsics, autèntics, els més elementals; en un món que no té en compte les persones, tan sols fins, un món que busca l'èxit personal, sobresortir, ofegant o trepitjant a qui sigui; buscant la felicitat en el poder, el diner, el sexe, la droga, l'alcohol, i a la fi trobant la Sida; un món en que sols viu el moment present, els seus valors són mesquins, no valora ni les persones ni el seu futur, l'esdevenidor. Si produeixes i ets una peça més de la maquinària del Capitalisme i de la Societat de Consum ¡Endavant! ets molt bó, ets una gran persona; si es trenca aquesta peça es substitueix ràpidament per una altra i tu ja no ets el Super-Home que et van fer creure que vas ser quan les circumstàncies eren favorables. Des de el moment que ets una peça trencada, ja no ets res, oblidat, deixat i tal volta perseguit i trepitjat.

I així s'han perdut els valors, no sols humans sinó també espirituals. El que fa anys era Virtut, ara és menyspreat, i tingut com a un gran defecte; i al contrari la Maldat, l'obrar corrupte és enlairat i posat com a fita de la vida.

Així anem constatant que es van perdent tots els valors religiosos i humans, la família està amenaçada de mort, es trenca, els fills " paguen el Pato " com vulgarment es diu, els avis són oblidats i menyspreats, etc... etc...

Però no tot és negre, sempre hi ha una escletxa, per on brilla la claror i el bé també existeix, encara que d'ell, quassí bé mai se'n fa propaganda.

I en mig d'aquest entorn va néixer, ja fa anys, el: " Voluntariat " que està format per Associacions de Voluntaris que ajuden desinteressadament a les persones necessitades, en moltes i variades facetes.

Aquí a Ordal concretament ha nascut el Voluntariat a l'ombra del Cenacle dels avis; es va constituir exactament el dia 21 de Maig de l'any passat; la seva finalitat, de moment consisteix en treure a passejar els avis una tarda, una vegada al més. Actualment som onze Voluntaris, degudament enregistrats, amb totes les nostres dades personals. Estem federats amb el nº82 a la FEVOL (Federació Catalana de Voluntariat Social) que al mateix temps està vinculada i supervisada per l'INCAVOL (Institut Català del Voluntariat) de la Generalitat de Catalunya i del Departament de Benestar Social.

La Federació té una assegurança de Responsabilitat Civil, per cobrir els possibles accidents; hi estem tots assegurats.

La Filosofia de les sortides, és treure als avis de tant en tant; es fa la sortida, es berena bé i ben assortit, i es fa gresca.

La primera sortida va ser el dia 10 de Juliol de l'any passat, a " Subirats"; es va fer bona gatzara, sense preparar-ho; un deia una poesia, l'altre cantava, cantaven tots... els avis en van sortir força contents i amb ganes de tornar-hi.

Es va tornar a sortir el dia 31 del mateix mes de Juliol a " Castellet i la Gornal", es va visitar el Pantà de Foix, i varem berenar a dalt del Castell a la porta de L'església, amb una vista meravellosa, ens ho varem passar molt bé tot ballant i cantant.

Després es va considerar que dues vegades al mes , era massa pels voluntaris i es va decidir de sortir l'últim dissabte de cada mes: A l'estiu a l'aire lliure i a l'hivern, fer alguna visita i replegar-se en un lloc tancat

A partir del Juliol, s'han fet aquestes sortides:

Dia 26 d'Agost.	Visita Caves Codorniu.
Dia 25 de Setembre.	Al Cenacle d'Ordal (va ploure)
Dia 30 d'Octubre.	Visita a les Monges de Lavern i a Subirats.
Dia 27 de Novembre.	Visita a la Mare Ràfols (Molí d'en Rovira) i casa particular d'Ordal.
Dia 19 de Desembre.	Visita general d'Ordal i berenar
Dia 29 de Gener.	Visita a les urbanitzacions de Vallirana i Cervelló, i a casa particular d'Ordal.
Dia 26 de Febrer.	Sortida a Sant Cugat de Sesgarrigues, visita " Caves Chandon i refresc al centre de l'Ajuntament.
Dia 26 de Març.	Excursió a l'aire lliure a Santa Fè del Penedès. I la cosa continua...

Desde aquestes línies, aprofitem l'avinentesa, per convidar a tothom, tant per oferir-se com a Voluntaris, doncs ens manquen cotxes, com per invitar-vos a tots aquells avis del poble d' Ordal que vulguin integrar-se en aquestes sortides.

Hi sou tots CONVIDATS

Podeu contactar als telèfons: 817.92.33
817.91.45

i BONA PASQUA !

Eudald Vendrell i Gallart.

PENSAMENTS DEL CIUTADA D' APEU EN TORNAR D' UN CAP DE SETMANA

Diuen que " la primavera la sang altera ", potser sí que sigui veritat: canvi d'estació, més calor, ganes de treure'ns els abrics, necessitats d'alleugerir el cos, voler fugir de la rutina, de l'hivern i del fred. Tot això ens porta aquest desig infrenable de canviar de lloc, de variar les nostres costums, i és aquí quan en els primers caps de setmana en que veiem lluir el sol, esplendoros, sentim el delit de fugir, agafar el nostre medi de transport preferit i marxar, sí, marxar ben lluny, on sigui, sota un pi, a la vora d'una carretera, davall d'un pont o al cim d'aquella muntanya on no esperem trobar a ningú, i vet aquí la sorpresa que ens emportem en veure que no és així.

El que jo em pregunto molt sovint és sí l'home és un animal de costums, o acostuma a portar-se com un animal. Donada la transformació que pateix en els enrenous que s'organitzen quan per unes hores de llibertat ha de passar per un calvari, predestinat a patir, fent aquelles llargues cues que busquen el camí de la " desintoxicació " o "relaxació", suportant tots aquells rius de gent enllaunada dins d'uns pots amb rodes i motor, com molt bé defineix el meu nebot

Oriol , fent cua per poder marxar de la ciutat, i el que és pitjor, també per poder-hi tornar.

M. M.

FA MÉS QUI VOL QUE QUI POT

Encara que n'hi haurà més d'un que ho dubti, no és afany de protagonisme el que em mou a escriure diverses opinions i sentiments referent tant de l'Ateneu com del poble d'Ordal.

Sé que hi ha persones molt més qualificades entre nosaltres que podrien contribuir-hi si volguessin en la redacció i divulgació de la nostra revista, d'opinions diverses de la vida social i col·lectiva que ens afecta al nostre poble en general. No pretenc uniformitzar el caràcter de cadascú, la vida és un cúmul d'experiències que ens van moldejant de mica en mica en nostre caràcter i la nostra forma de ser i pensar.

Hi ha qui es tanca en si mateix i hi ha qui s'obre per exterioritzar la seva forma de pensar. La meua opinió és que sempre en treurem més profit d'un esperit i d'un tarannà obert de cara als altres que no pas d'un de tancat i el guardar-se per a un mateix les seves pròpies experiències, encara que el obrir-se als altres comporti el risc de passar com una persona amb afany de protagonisme com he dit abans.

Els Ordalencs hem passat en molt pocs anys d'un paternalisme guiat i dirigit pràcticament pel rector de la Parròquia en què el Mossèn ho dirigia pràcticament tot (caramelles, teatre, gegants, ballets, excursions, etc., etc., menys l'Ateneu), a un autocontrol veïnal de totes les activitats culturals i recreatives que ens afecten, en una paraula, hem passat a ser majors d'edat en aquest aspecte i això comporta una certa llibertat, però com tot adolescent també un cert risc.

És molt còmode esperar que surti " el tontet de torn " que tiri del carro de qualsevol activitat, ja se sap, a tots els pobles n'hi ha algun. El que sap més greu és que se'ls critiqui per gent que creurien fer-ho millor, però que no es mouen ni en un sentit ni en un altre.

L'avantatge que ens dona el ser un poble petit és que ens coneixem tots, però la contrapartida és que potser ens coneixem massa a mesura que ens fem grans. Això fa que massa sovint ens recolzem en l'escepticisme i en certa mesura ens hàgim tornat un pèl cínic i no vull dir amb això que no tinguem sobrades raons per ser-ho, però aquesta actitud ens porta a un carreró sense sortida i completament estèril.

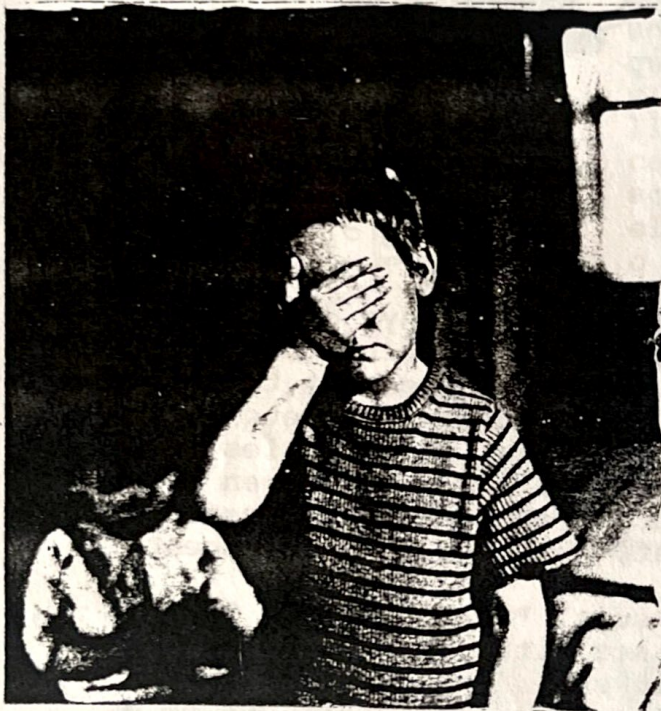
En la nostra Joventut, la religió i la vida quotidiana anaven molt lligades al nostre poble; ara això s'ha trencat, no se si per bé o per mal, el temps ho jutjarà. El cas és que entre tots hem de mirar de fer-ho tot, sense excloure a ningú, i que tots els ordalencs posem el nostre gra de sorra dintre dels coneixements i possibilitats de cadascú.

EL LLENGUATGE PARLAT I ESCRIT COM A MITJÀ D' EXPRESSIÓ

" Les persones, com a éssers socials que som, tenim la necessitat d'expressar-nos per fer possible, entenedora i compartida la nostra vida de relació.

El nadó ja sent la necessitat d'expressar les seves sensacions físiques, i el plor i el crit són la manera de fer-nos-ho entendre. Més endavant apareix el somriure, que és el missatge que l'infant tramet a la mare o persona que en té cura amb el qual li deixa entendre: "estic bé, creixo i em vaig fent gran voltat del teu amor.

El nen va desenvolupant-se i evolucionant. comença el balbuceig en que repeteix sons, seleccionat-los rebutjant a poc a poc els que no sent perquè la llengua que es parla al seu entorn no els posseeix..." (C. Artiga)

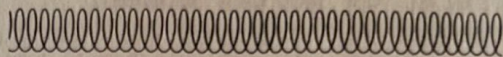
L'infant en el decurs del seu desenvolupament i aprenentatge arribarà a l'aprenentatge lecto-escriptor, uns aprendran les vocals ja als 4 anys, d'altres fins als 5, però a la fi aconseguiran dominar la lectura i l'escriptura. Però es poden presentar dificultats en l'assoliment lecto-escriptor, dificultats que els mestres aniran treballant a partir d'exercicis pertinents per tal que permetin a l'infant superar-les.

L'infant quan arriba a l'escola, comenci a l'Escola Bressol o al Parvulari, ja porta unes vivències que han començat a la seva llar i amb els familiars que li són més propers; dependrà de la riquesa en les vivències i la confiança en les relacions primeres el fet que l'infant estigui més o menys predisposat a l'adquisició d'aprenentatges com el de la lecto-escriptura.

Des de la família cal doncs vetllar per donar-li estabilitat en les relacions familiars i aprofitar recursos adients a l'expressió com: conversar, explicar-li coses, que conegui el món proper natural, social i de les imatges a nivell de llibres, de programes adequats de TV, jugar amb ell, etc, ja que tot això afavorirà que conegui moltes coses, que sàpiga com s'anomenen i després, en el seu moment serà capaç de reproduir a través de l'escriptura aquests noms, i de veure'ls en llibres, textos, cartells, TV...

...lecto-escriptor intervenen altres factors com el domini de la mà, per això va bé que l'infant jugi amb encaixos, trecaclosques, construccions; que ordeni qualsevol objecte (petxines, botons, capses...) d'esquerra a dreta que és la direcció que segueix el nostre sistema d'escriptura. I encara afegir que si l'infant és esquerrà no l'hem de confondre, insistint en que utilitzi la mà dreta per tot i obligatòriament, l'esquerrà aprendrà a escriure i llegir correctament igual que qualsevol dretà.

M^o Àngels Curto.

RELAT DE SETMANA SANTA

Això que ara versifico,
voldria que fos veritat
però encara avui no m'explico
si era somni o realitat.

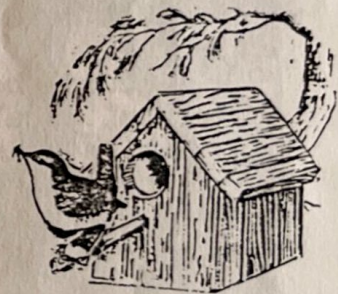
Va ser per Setmana Santa
ja fa temps, aquí a l'Ordal,
calculo que als anys cinquanta
i sent vigilia Pasqual.

Fou en sortir de la vetlla
quan l'insòlit va passar:
un ocell a cau d'orella
així em començà a parlar.

- Jo sóc nen, la cadenera
que amb Jesus va estar a la creu,
per això cada primavera
refilo amb la millor veu.

Sempre he tingut la incertesa
de si va ser somni o no,
però recordar-ho amb tendresa
em fa una mica més bo.

Si el son és una bestreta
per tindre un bon despertar,
jo vull dir com el poeta:
és quan dormo que hi veig clar.

Eugeni Vendrell i Soler.

ROSEERS FLORITS

Sóc fill d'aquest poble d'Ordal tan estimat per a mi. Mai hauria imaginat que arribaria un moment en que jo us necessitaria tant a tots, tant la vostra ajuda com també el vostre carinyo. Gràcies a tots vosaltres i a la meva crossa encara puc disfrutar de moltes coses.

Com ja haureu endevinat sóc el Josep de Cal Ferrer, i com hauríem dit abans, agafo la pluma i el tinter i començo a escriure.

Aquí a L'Ordal hi ha un grup de gent, grans i joves, que junt amb el Mossèn tenen cura dels avis del Cenacle i fan coses perquè estiguin contents i s'hi trobin bé. Cada últim dissabte de mes a la tarda organitzen sortides per distreure'ls i a més a més els hi fan un berenar.

En aquestes sortides els avis del poble també i estem convidats, i aprofitant aquests convit la Papeta i jo sempre ens hi apuntem doncs així passem una tarda molt distreta; i si no fos perquè aquesta colla de gent posen a la nostra disposició els seus cotxes i temps per veure on anirem i què farem, tot això no fóra possible. A aquests grup també s'hi afageix un matrimoni de Cantallops que són : la Rosa (filla del Camat) i el seu marit el Joan que és paleta, ells també posen molta il.lusió en el que fan. Donar gràcies també a dues roses que han florit al nostre jardí, que a més a més de ser maques, són molt carinyoses (la Rosa casada amb el Miquel de Cal Pep i la que està casada amb l'Esteve de Cal Quimet).

Recordo bé la sortida que varem fer a les caves Codorniu, escales i passadissos n'hi havien moltíssims, doncs en aquella ocasió fins i tot s'anaven tornant per fer-me la cadireta i així ho vaig poder veure, doncs d'altre manera hauria estat impossible.

Mai n'hi ha prou amb agraïments per tot això que desinteressadament fan totes aquestes persones, per això sempre les recordo emn les meves oracions demanant per ells i les seves famílies que tinguin sort i sobretot salut, demanant també que de Roses com aquestes en floreixin cada vegada més i que donin bons plançons, perquè quan la gent ajuda i estima tots plegats hi estem millor.

Josep Casas.

ECOLOGIA

Tenim contenidor per tirar el vidre, ara també tenim contenidor per tirar-hi " PILES ", està situat a la plaça dels col.legis, concretament a la paret del col.legi dels més petits, al parvulari. " Es una paparera de color taronja "

Hi està per fer-la servir. De fet amb una mica d'informació i amb medis propis per utilitzar-los, les persones de seguida ens predisposem a emprar bé les coses, ja que entenem la importància de l'equilibri del Medi Ambient.

Hem passat uns anys de xauxa. Tot cap a la brossa, tot fa nosa. En canvi els avis sense saber-ho ja feien Ecologia.

Als sotanos de la casa, a les golfes hi havien piles de diaris, piles d'ampolles. Les coses s'apilaven, s'enpolsinaven, eren com uns encants per anar-hi a fer el xafarder els més menuts.

Estic segur que si tinguéssim contenidor per abocar-hi els papers i les ampolles de plàstic i les llaunes en sabriem treure profit. Un contenidor al costat de l'altre i amb un volt ho tirariem tot. Nosaltres estariem contents de fer neteja a casa i satisfets de fer un servei per reciclar la brossa i col.laborar amb el nostre Medi Ambient, la Natura.

Així ajudariem a la Natura a que no ho hagi de fer tot ella, enmagatzemant la brossa en aquests grans abocadors. Hi ha materials que costen molt de descompondre.

Ajudant a la Natura ens ajudem a nosaltres.

Mª Rosa.

ME LLAMO RIGOBERTA MENCHU I ASI ME NACIO LA CONCIENCIA

Aquest llibre parla d'una història real, viscuda per Rigoberta, indígena de Gautemala. Es un llibre entenedor, ens parla de la seva infància, de la seva vida de treball i de pobresa, de la seva lluita perquè l'estat els tingui en compte i no els margini descriminadament.

No tothom és pobre perquè vol. Hem d'aprendre a escoltar les realitats dels altres. No és normal que comunitats senceres, tribus senceres visquin en la més ínfima pobresa i que els governs de cada país ho tolerin i no li donin prioritat.

El poder del diner, els nous sistemes de societat els va aniquilant sense cap consideració

En el llibre es veu com els pobres, en demanar ajuda perquè no els prenguin les terres que ells han cultivat, el sistema, el govern se'ls hi posa en contra i els hi envien soldats.

Vas llegint i et preguntes; però què passa aquí? Pel sol fet de parlar la seva pròpia llengua, la indígena, la que parlaven abans de colonitzar-los, són discriminats i maltractats. Perquè no se'ls pot acceptar com indígens? Em pregunto, si el que els molesta als "Ladinos" és realment el fet diferencial de la llengua i la cultura, o el fet que els indígens hagin volgut conservar la cultura, llengua, les tradicions socials i la saviesa dels seus avantpassats en respecte a ells. La qual cosa els fa tenir la seva pròpia identitat, la seva manera d'entendre, veure, i viure la vida, respectant la natura. El que realment els molesta "als Ladinos" és que a part dels mals tractes, tortures i marginació; el seu poder brutal, el seu poder violent no els ha pogut fer canviar.

Els militars agafen els nois jovenets dels pobles, i els instrueixen perquè aborreixin la seva condició d'indígena. Els avergonyeixen i els hi donen instruccions perquè despreciiïn els seus, i les seves arrels.

El llibre explica com després de torturar a varis homes pagesos, entre ells el seu germà de setze anys, els van posar al mig de la plaça, el capità va fer un discurs perquè veiéssin el que els hi passaria sinó es portaven bé, és a dir que no protestéssin. Van mullar als torturats amb petroli i els van cremar davant de tothom. Es sentien impotents davant de soldats amb metralletes. Quan varen aconseguir aigua ja era massa tard. Això ho varen fer indígenes transformats en soldats del govern i manats per "ladinos

" Ladino ", actualment, és aquell guatemaltec que qualsevol que sigui la seva condició econòmica- rebutja individualment o per herència cultural els valors indígens d'origen Maya. El nom "ladino" també implica mestissatge.

En acabar de llegir el llibre em pregunto què fa l'església per resoldre aquest problema de pobresa, i de marginació social? Tant poc eficaç és?

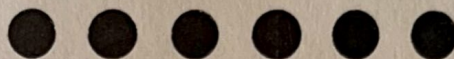
I nosaltres què fem? Ser-ne concients tant sols? No n'hi ha prou en ser-ne concients. Llegint aquest llibre també podrem entendre el perquè de la revolució dels " Zapatistas" a Mèxic.

El govern està per servir, ajudar al poble a trobar el seu equilibri, potser és hora de què els hi passem comptes.

Hi haurien d'haver uns estaments per poder reclamar les seves obligacions envers a tots els ciutadans, quan no les compleixin.

Es un llibre doncs que acompanya a la reflexió, en ell descobrim les realitats d'altres persones, d'altres pobles, diferents a nosaltres, però que mereixen el mateix respecte.

Mª Rosa Tres.

REUNIO GENERAL ATENEU ORDALENC

ACTA N° 16

A tres quarts de dues en segona convocatòria el dia vint-i-set de febrer de 1994, té lloc l' Assemblea Ordinària amb la assistència de la majoria dels components de la Junta.

- Lectura i aprovació de l'acte anterior.
- Balanç de comptes de 1993 quedant exposades a la cartellera.
- Obres de la teulada:
S'exposà que d'un pressupost inicial de: 1.000.000 ptes. s'ha passat a un total de 1.845.000 ptes.
El motiu principal de l'augment del pressupost inicial ha estat el fet de que gairebé tots els travessers de fusta s'han tingut de canviar, degut a que en el moment de la seva instal·lació ara fa uns seixanta anys no els varen apuntalar el suficientment i estaven totes torçades i les de sobre el cafè suportaven el pes adicional del sostre de guix. Un cop es va obrir el sostre del cafè, es va creure convenient de fer el fals sostre nou, ja que en una fase posterior seria molt més difícil, donat que el sostre actual no oferia garanties de seguretat.
- Augment de quotes. Es proposa que la quota d'aquest any sigui de 6.500 ptes.
També es proposa que les dones entrin a formar part com a socis en ple dret. Per tal fi es farà una reunió informativa amb les dones.
- Activitats efectuades:
 - Col.laboració amb la Roda de Teatre.
 - Festa de l'Arbre.
 - Curs d'Anglès a l'estiu.
 - Exposicions...
 - Publicacions de la Revista " L' Ateneu "
 - Actualment curs de " Música " per la mainada.

PROPOSTES INMEDIATES I DE FUTUR:

- Enguixar el sostre de la sala anexe.
- Fer arribar " corrent trifàsica " a l'escenari.
- Reduir préstec de " Griferia Tres ".
- Demanar subvenció a la Generalitat per ajudar en les despeses.
- Terreny anexe a la sala. Ja s'ha arribat a un pre-acord de compra per un valor de 500.000 ptes. Amb la família Aixelà. Posant-ho a consulta dels socis presents s'acordà de fer els passos pertinents per la compra del mateix.
- Es recorda als socis que la Junta actual ja ha complert el període de quatre anys; i és convenient de que es presentin socis voluntaris per formar part de la Junta.

PRECS I PREGUNTES:

- La revista ha de ser el medi d'informació de totes les activitats de l'Ateneu.
- Es va proposar de vigilar l'entrada continuada als " no socis".
- Activitats de la Festa Major 1994:
 - En lloc de Castell de Fosc s' hauria d'ajudar en la compra de petards pels Diablers i el Drac.
 - Durant la Festa Major, el Drac i els Diablers no passaran pels carrers on s'hi trobin aparcats cotxes degut al risc que comporta.
- Ens varen proposar de fer una " sala de lectura "
- Varis socis ens varen fer el suggeriment de tenir cura de tots els equipaments i materials de tot el recinte de l'Ateneu demanant la col.laboració dels pares.

A les tres del migdia s'aixecà la sessió.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Per la pau

Senyor,
fes de mi un instrument de la teva pau:
que, on hi ha odi, hi porti amor;
que, on hi ha pecat, hi porti esperit de perdó;
que, on hi ha discòrdia, hi porti harmonia;
que, on hi ha error, hi porti veritat;
que, on hi ha dubte, hi porti fe;
que, on hi ha desesperació,
hi porti esperança;
que, on hi ha ombres, hi porti llum;
que, on hi ha tristesa, hi porti joia.

Senyor, concedeix-me:
consolar, més que no pas ser consolat;
comprendre, més que no pas ser comprès;
ser capaç d'estimar, més que
no pas ser estimat; perquè és oblidant-se
que es troba un mateix,
és perdonant com s'arriba a ser perdonat;
és morint com ens despertem
a la vida eterna.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

Ma Àngels Curto i Ros.

COL . LABORADORS

CADA DIA MÉS
CAIXA PENEDÈS

Cada dia més oficines. Ja són 309 arreu de Catalunya.

Cada dia més arrelats a Barcelona. Amb 63 oficines al cor de la Ciutat Comtal.

Cada dia més consolidats com la tercera caixa catalana. Per volum de dipòsits i per nombre d'oficines.

Tot això ha estat fruit de la nostra vocació de servei, la nostra agilitat i la confiança dels nostres clients, que ens ha portat a ser la primera caixa comarcal de tot l'Estat.

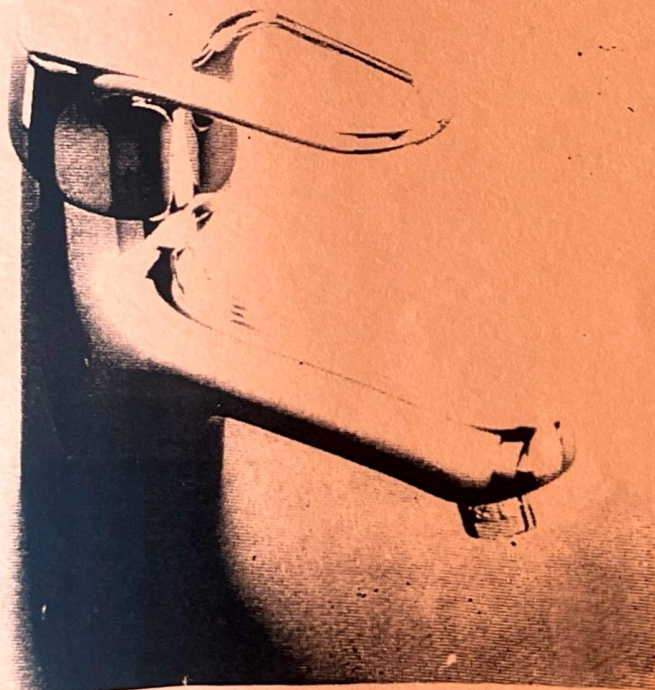
Caixa Penedès
CADA DIA MÉS

1.50.103

eme/50

Monomando :
Mezclador lavabo
lavatory mixer
Mélangeur lavabo

Griferia
TRES

Bar-Bodega

Casablanca

ORDAL

SEMPRE AMB EL
POBLE

COORDINADOR :

INFORMACIÓ :

REDACCIÓ :

Magí Vendrell
Cèlia Vendrell
Antoni Gallart
Ferran Paredes
Andreu Màrquez
Emili Sànchez
Kim Mensa
Mònica Vendrell
David Lorente
David Soler
Josep Garriga
Mª Rosa Tres
Jaume Soler
Mª Àngels Buirà
Cèlia -Cormellà-
Kim Cervera
Montse Miró
Sílvia Blas
Eudald Vendrell

DIBUIX :

DISSENY :

FOTOGRAFIA :

COL.LABORADORS :

1° ateneu no és fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.